

Ο σκανδαλισμός των πιστών

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

Ακούμε από «ανθρώπους της Εκκλησίας» να λένε ότι σκανδαλίστηκαν, αν συμβεί να δουν ή να ακούσουν για παρατυπία κληρικών ή λαϊκών, από τους οποίους, βέβαια, θα περίμεναν μια άλφα συμπεριφορά. Πόσο αυτό έχει βάση πνευματική και πόσο δικαιολογείται;

Ο Χριστός μίλησε αυστηρά για όσους, επιπόλαιο ενεργούντες, γίνονται αιτία να κλονιστεί η πίστη των αδυνάτων. «Ουδέ δι' οὗ τό σκάνδαλον ἔρχεται». Αλλοίμονο σ' αυτούς που σκανδαλίζουν, που αδιαφορούν για την εσωτερική αναστάτωση, τους λογισμούς και την απιστία, των ανθρώπων για τους οποίους «Χριστός απέθανε». Πράγματι! Τι φοβερή ευθύνη να γίνεσαι αιτία να οδηγούνται στην απώλεια αυτοί που θα έπρεπε να οδηγούνται στη σωτηρία; Δεν εναντιώνεσαι στη θυσία του Χριστού; Δεν γίνεσαι έτσι συνεργάτης του διαβόλου;

Ασφαλώς υπάρχουν και εκείνοι οι οποίοι «σκανδαλίζονται» με οτιδήποτε διαφωνούν κι αν είναι με βάση το Ευαγγέλιο και την Παράδοση της Εκκλησίας που λέγεται ή γίνεται. Μήπως με το Χριστό δεν σκανδαλίστηκαν οι Ιουδαίοι; Δεν μιλάμε γι' αυτό τον σκανδαλισμό, που έχει αιτία τη σκληρότητα και τον εγωισμό.

Ούτε, πάλι, όταν προέρχεται από λάθη ή παραπατήματα που γίνονται από άγνοια και ανθρώπινη αδυναμία. «Ουδείς αναμάρτητος». Ποιος μπορεί να καυχηθεί ότι δεν θα διαπράξει αμαρτίες ενόσω ζει; Οι νεκροί, οι αδιάφοροι ή οι αδρανείς δεν κάνουν τίποτε από αυτά!

Ο σκανδαλισμός των πιστών κρύβει την αδυναμία να διακρίνουν την πίστη στο Χριστό ως σχέση, από την πίστη που ενεργοποιείται στην τήρηση των εντολών Του ως καθήκον. Στη σχέση δημιουργείται η βεβαιότητα της αγάπης, η σιγουριά της παρουσίας, η εμπειρία της μοναδικότητας. Στην εφαρμογή των εντολών, που δεν έχει κίνητρο την αγάπη, ελλοχεύει η αμφιβολία, η αβεβαιότητα, η εύκολη απιστία, γιατί απουσιάζει η προσωπική δυνατή σχέση.

Όταν, λοιπόν, λέγεται από κάποιον ότι σκανδαλίστηκε, με υποτιθέμενες ή πραγματικές αστοχίες και αμαρτίες κληρικών και λαϊκών, ας διερωτηθεί πόσο δυνατή και αληθινή είναι η σχέση του με το Χριστό. Γιατί, αλήθεια, πώς γίνεται να χάσω την πίστη μου στο Χριστό, την πολύτιμη και χαρούμενη αυτή εμπειρία, ένεκα κάποιου ανθρώπου, ό,τι και να είναι αυτός; Πώς γίνεται η σχέση με το Χριστό να εξαρτάται από την αμαρτωλότητα μέλους της Εκκλησίας Του; Δεν είναι προσωπική κι άρα ολότελα δική μας αυτή η σχέση; Γιατί να αφήσω να την καθορίσει άλλος;

Μελετώντας το βιβλίο «Ιωάννης ο Χρυσόστομος: ο μεγαλομάρτυρας μετά τους διωγμούς» διερωτήθηκα πώς γίνεται εντός της Εκκλησίας, επίσκοποι που κλήθηκαν να είναι «είς τύπον καί τόπον Χριστού», να πολεμούν με τέτοια μανία τον Άγιο που λάμπρυνε το θρόνο της Κωνσταντινουπόλεως με την προσωπικότητα, το λόγο και το έργο του; Κι όμως πάντα υπήρχαν και θα υπάρχουν παρόμοιες περιπτώσεις. Όπως τότε και σήμερα και για πάντα, οι σκανδαλοποιοί χάνονται, οι Άγιοι ζουν «είς αιώνας». Οι δεύτεροι δεν σκανδαλίστηκαν και χάθηκαν ένεκα των πρώτων!

Οι όποιες δυσκολίες και τα όποια σκάνδαλα μπορούν να γίνουν όντως δοκιμασίες, όπου θα δοκιμάζεται η γνησιότητα της σχέσης μας με το Θεό της καρδιάς μας, το Θεό της αγάπης και των δυνάμεων. Δηλαδή θα δοκιμάζεται η ουσία της πίστης μας στο Θεό που σιωπά, που ανέχεται, που περιμένει και επεμβαίνει την κατάλληλη για όλους ώρα.

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com